

Amerikából jelentem XXXV. –Sosem kés?

2010 április 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs

értékelve

Mérték

A csoda a hit legkedvesebb gyermeke, mondja Goethe. A következő történetet olvasva gondolkozzunk el, hány csodás esemény övezte ennek a Long island-i asszonynak az életét.

Gyönyör? nap volt a szombati **Chrystalla Petropoulou** számára. Chrystalla gyermekkori vágya vált valóra. Véget ért egy hosszú út, egy véget nem ér? várankozás. Letette az örökesküt. Apáca lett.

Petropoulou Ciprus szigetén született, mélyen vallásos görög ortodox család gyermekeként és ahogy visszaemlékezik, öntudatra ébredése óta hallotta Isten hívását, ám az élet valahogy mindig áthúzta a számításait. Szülei először Angliába költöztek, ahol a környéken nem volt görög ortodox templom, majd Amerikába települtek át, ahol bevándorlóként azokban az években, nem megfelelő angol nyelvtudással, minden kapcsolat nélkül hosszú ideig nem tudtak gyökeret verni. Chrystalla sosem barátkozott fiúkkal, természetesen férjhez sem ment, gyermekei nincsenek. Egyetlen vágya volt egész élete során: beállni Isten szolgálatába, imádkozni, s az imádságokkal másokat is megsegíteni.

Ez a vágy azonban még hosszú évtizedekig csupán vágy maradt. A Petropoulou család rokonok nélkül érkezett az Újvilágba, így az idősebb, betegeskedő szülőket Chrystalla látta el, gondozta haláluk napjáig, ám tervét nem mondott le. Szegényes keresetéből 1997-ben 13 "felesleges" dollárt helyezett el a calvertoni ortodox közösség bankszámláján, melyet a hívek annak reményében nyitottak, hogy egy nap felépül a kolostor. Petropoulou betette minden megtakarított pénzét, hol többet, hol kevesebbet, ám egy nap egy ismeretlen jóakaró névtelenül 125 ezer dollárt helyezett el a bankszámlán, így az építési munkálatok felgyorsultak. A hívek és Chrystalla Isten gondviselését látták a névtelen adakozó tette mögött.

2005-ben a kolostor megnyitotta kapuit, vasárnaponként megtartották a szentmiséket, de valami még mindig hiányzott. A nővérek jelenléte. Chrystalla hiába vágyott erre az eseményre gyermekora óta, ekkor nagyon rossz egészségi állapotban volt, túl gyenge ahhoz, hogy egyedül beköltözzön és ellássa a kolostor körüli teendőket. Ám ekkor az Úr ismét kegyeibe fogadta és két fiatal apáccát is küldött a szolgálatba. Múlt év augusztusában Elizabeth Brandenburg 28 éves testvér St. Louise-ből és Maria Kallis 27 éves testvér Detroitból úgy döntöttek, beköltöznek a calvertoni rendházba, s néhány hónappal később még ketten érkeztek. Négy huszonéves apáca és Chrystalla, s hamarosan két másik nővér is csatlakozik majd a közösséghez.

A nővérek a napi teendők ellátása mellett imádságokkal töltik az időt. A rend szabályzata háromóránkénti imaórákat ír elő, mely a nap huszonnégy órájára értendő, így éjfélkor, hajnali háromkor és reggeli hatkor is a kápolnában találjuk őket.

Egy álom szombaton valóra vált. Chrystalla új szerzetesi nevet kapott, végre valahára magára ölthette a habitust. A nővér csupán ennyit üzent az olvasóknak: *"Nem érdekel az egészségem, a betegségem, hogy mit mondanak az orvosok. Semmi mást nem akarok, mint itt, a kolostorban meghalni."*

Ilyenek az igazi vágyak, az igazi álmok. Ha igazán akarjuk, valóra válnak és vannak még emberek, akik ezekért az álmokért egy életen át képesek harcolni. Mindenkinek más jelenti a szabadságot, a választás, a döntés szabadságát. Az ember lehet boldogabb, kiegyesnsúlyozottabb egy kis szerzetesi cellában, mindenféle vagyontárgy és tulajdon nélkül, mint a világot járva, nem kötődve semmihez, és senkihez.

Isten áldja Chrystalla nővért, aki 92 éves korában váltotta valóra élete álmát!

Fordította: Katalin Garbutt

Képek: Google keres?, [Simon András grafikái](#)

Garbutt Katalin

<http://tinkmara.freeblog.hu/>

Szerző? a *Flag Polgári M?hely* tagja

[Tweet](#)

Ajánló